

нищо, освѣтъ обширнийтъ Божий дворецъ, Божиитѣ килии и своето сърдце.

Ханжката е вече щастлива.—Какво още ми трѣбва? Азъ съмъ съ тебе, ти си съ мене, и Богъ е съ насъ.

Тя товари на магарето похщнината, поглади го съ мъничката си рхчица, подаде на свойтъ господинъ чубука и е съвършено доволна. Минаха тѣ по пътя край самиятъ домъ на Катхрджията: свирятъ свирки, пѣятъ се пѣсни, играятъ хора; Ханжката всичко вижда и чува и не само не казва: да почѣкаме, да поглѣдаме, но даже не желае тсва мисленно. Върви тя рѣдомъ съ свойтъ възлюбленъ и къмъ него се притиска, съ него се любува, вслушва се въ неговитѣ думи и чувства само своята любовъ. Тя вече не е бѣдна, защото не е сама. Дивно сѣщество е жената, когато тя люби и знае че е любима!

Тѣ вървѣха наедно и въ сърдцата на двамата бѣше любовта. Магарето крачеше напредъ и имъ показваше пътя. прѣвъ гориѣ и лѣсоветѣ, прабо въ Марашката долина. Ето каква е любовта и какви сж водачитѣ въ дивитѣ Балкани. Тамъ всичко не е както по насъ.

Свадбенното веселие е въ пълна сила. Мютесарифна иска Българитѣ да се веселятъ и забавляватъ за царско здравие. и псдъ звуковетѣ на свирнитѣ да се братимятъ на хорото съ мюсюманитѣ.

Ицеъ увѣрява чорбаджинтѣ че въ Турция е по-добрѣ, нежели въ Руссия, по-добрѣ даже отъ колкото въ Франция и въ Англия, че той би желалъ да бжде Българинъ, а не астрахански Татаринъ, не арабски Кабилъ и не индуски сипай. Той разказваше какъ Англичанитѣ, за нищо и никакви прѣстѣждения, привързвали Индуситѣ до устата на тона и ги разстрѣлвали така щото да не остане отъ тѣхъ нито парче; какъ Фравцузитѣ, за развлечение, горѣли Арабитѣ съ хиляди, като лисици въ дупкетѣ; какъ Русситѣ стрижали и бръсняли Татаритѣ и ги имали войници. А тукъ какво? Който направи вина, тогава ще вабиятъ по-башипски съ прѣчки, и ще прѣ-